

Mikulášská pohádka o tajných andělech

Lucie Čammrová, Bc. Pavla Pundová

Les kolem školky zahalila mlha vonící jehličím a zimou. Na větvích stromů se jako malé ledové perličky třpytily zmrzlé kapky rosy a z oblohy se líně snášely drobné sněhové vločky. Bylo 5. prosince, den před svatým Mikulášem.

Zvířátka, s čumáky a tvářemi zčervenálými od mrazu, se pomalu trousila do lesní školky. Veverka Anička, celá natěšená, dorazila jako první. Hned po ní přišel myšák Bruno s čepicí staženou až k očím. Bez zastavení ze sebe sypal jednu otázku za druhou: „Myslíte, že dnes přijde opravdový Mikuláš? Bude s ním i anděl? A... co když dorazí i čert?“

„Kdyby jo, tak já ho vyčmuchám,“ mrkl na něj lišák Šimon. Všichni se zasmáli.

Vtom se dveře školky rozlétly a dovnitř přihopsal zajíc Filip. Jakmile popadl dech, vyhrkl: „Dneska jsem běžel tak rychle, že jsem málem předběhl vlastní stín!“

Veverka Anička se rozesmála: „Filipe, ty bys předběhl i vítr, kdyby ses snažil!“

Paní učitelka jezevčice Jarmilka přivítala zvířátka s hřejivým úsměvem. Kolem krku měla uvázaný červený šátek s hvězdičkami. Na stole ležela tlustá kniha se zlatým zdobením. Zvířátka se kolem ní seskupila, jako by je k sobě kniha sama přivolala.

„Dnes vám budu vyprávět příběh,“ začala paní učitelka slavnostním hlasem. „Příběh o muži, který žil před dávnými časy v daleké zemi. Jmenoval se Mikuláš. Měl srdce tak velké, že dokázal pomáhat v tichosti, bez očekávání. Lidem nechával za dveřmi jídlo, oblečení i boty. A přitom nikdo nevěděl, že to byl on.“

Sova Klára naklonila hlavu na stranu. „A proč to dělal tajně?“ zeptala se nechápavě.

„Protože největší dobro je to, které nečeká pochvalu,“ vysvětlila paní učitelka. Potom vytáhla košík plný malých smotaných lístečků. „Dnes si každý z vás vylosuje kamaráda, kterému se stane tajným andělem. Během dne mu můžete pomoci, poradit nebo ho něčím potěšit – a on nebude vědět, kdo to byl. Než půjdeme domů, zkusíme společně uhádnout, kdo byl či anděl.“

Zvířátka natáhla tlapky a jedno po druhém si vylosovala lísteček. Aničce se rozzářily oči sotva papírek rozbalila. „Jéé, já mám Kláru!“ vyhrkla nadšeně.

„Pšššt, Aničko, to má být tajné,“ poštouchl ji Šimon se smíchem.

Bruno si svůj lísteček potichu přečetl, přikývl a schoval ho hluboko do kapsy.

Jak den ubíhal, zvířátka na každém kroku objevovala nečekaná překvapení. Srnka Emička našla na lavičce složený ubrousek ve tvaru srdíčka. Veverka Anička si všimla, že má dokonale poskládané pastelky podle barev, i když to ráno nestihla. Na sovu Kláru čekal při svačině již připravený čaj s kapkou medu, přesně tak, jak to měla ráda. A lasička Pepina se podívovala nad tím, že jí někdo spravil rozbitý zip na batůžku.

Jen myšák Bruno byl celý den zamyšlený. Zatímco ostatní tiše konali dobré skutky, které hřály u srdce, on nesměle přecházel od stolu ke stolu, jako by pořád hledal tu správnou chvíli. Nakonec, když si ostatní hráli, přišel nepozorovaně za paní učitelkou Jarmilkou.

Stiskl jí tlapku a zašeptal: „Paní učitelko... já mám Šimona, ale vůbec nevím, co pro něj udělat. On je tak vtipnej a odvážnej a já jsem jen malej myšák. On se směje rád a hodně, a když něco řeknu já, tak to nikdy není tak legrační...“

Paní učitelka se k němu sklonila a laskavým hlasem řekla: „Bruníku, dobrý anděl nemusí umět

dělat vtipy. Někdy stačí jen být poblíž, všimnout si druhého, podat pomocnou tlapku. Viděla jsem, jak jsi dnes Šimonovi podržel dveře. A taky že jsi mu přisunul židli, když si šel sednout. Že mu v průběhu dne neustále s něčím pomáháš. Tyhle tiché maličkosti, to jsou přesně ty andělské skutky, o kterých jsem ráno mluvila.“

Bruno na ni dlouze hleděl. „Ale to jsem dělal jen tak...“ pípl tiše.

Paní učitelka Jarmilka se usmála. „Vidíš, právě to jen tak má největší sílu.“

Myšák si úlevně povzdechl. Sedl si ke stolečku a s pečlivostí začal kreslit malý obrázek, na kterém byl on a Šimon, aby mu udělal radost.

Odpoledne se zvířátka chystala na zahradu. Každé drželo v tlapce malou drobnost pro svého kamaráda – mechové srdíčko, šišku s mašličkou nebo obrázek. Všichni přemýšleli, jak svůj dárek nenápadně předat.

„Položím to pod lavičku,“ rozhodla se Anička. „Ať si myslí, že to tam spadlo přímo z nebe.“

Bruno si nervózně uhladil čepičku. „Já to schovám do kapesníku... ale počkám, až se Šimon nebude dívat,“ mumlal si tiše, zatímco po očku sledoval, kde se jeho kamarád zrovna nachází.

Vzápětí se zahrada naplnila veselým šumem. Zvířátka se rozběhla do všech stran a pokládala svá překvapení tam, kde by je jejich kamarád mohl později jen tak náhodou najít. Křupání zmrzlé trávy pod tlapkami se mísilo se smíchem, který se nesl až k větvím borovic.

Srnka Emička zpozorněla, když si všimla, že skluzavka, která byla ráno zasypaná sněhem, je úplně čistá. „To je zvláštní,“ zamračila se. „Ráno byla celá bílá.“

O pár kroků dál objevila veverka Anička malé stopy vedoucí k pařezu, na kterém stála šiška ovázaná červenou mašličkou. „To musel být Filip,“ pomyslela si. „Nikdo jiný by tam tak rychle nedoskákal.“

Zajíc Filip, který v tu chvíli válel sudy po trávě, zrudnul až po špičky uší a honem předstíral, že hledá ztracenou rukavici.

Když se zvířátka pomalu vracela do školky, jejich oči zářily tajemstvím a radostí. Právě si sundávala šály a čepice, když tu se ozvalo jemné cinknutí zvonečku. A po chvíli ještě jedno. Zvířátka rázem zmlkla.

Paní učitelka otevřela dveře. Na prahu stála trojice návštěvníků: svatý Mikuláš v dlouhém bílém plášti, anděl s košíkem a malý čertík s rošťáckým výrazem a pytlem, který měl víc děr než záplat.

V tu chvíli jako by se čas zastavil. Všichni mlčeli, ale nikdo se nebál. Mikulášův pohled byl klidný a laskavý, andělovi se na rtech usadil milý úsměv a čertíkovi, který šustil pytlím s uhlím, v očích poskakovaly jiskřičky dobrosrdečnosti.

„Slyšeli jsme, že jsou v téhle školce samí andílci,“ promluvil Mikuláš hlubokým hlasem. „Přišli jsme vám připomenout, že být andělem neznamená jen rozdávat dárky. Být pozorný. Pomoci. Pohlady. Bez řečí uklidit. Smát se s druhým nebo ho podržet, když mu zrovna není do smíchu. To je to, na čem záleží.“

Anděl sáhl do proutěného košíku a každému zvířátku podal pytlíček s voňavým perníčkem a papírovou hvězdičkou pro štěstí. „Abyste mohli být andělem, nemusíte mít křídla,“ zašeptal, „stačí mít otevřené oči a srdce.“

Čertík mezitím každému udělal na tvář černou šmouhu. Blekotal u toho jako správný čert, ale zároveň všem věnoval rozverný úsměv. Když došel k myšákovi Brunovi, naklonil se k němu a pošeptal tak, že to slyšel jen on: „Pamatuj, že malý anděl mívá často větší srdce než ten, kdo si na anděla jen hraje.“ Zvířátka stála jako přikovaná. Ta chvíle byla tak kouzelná, že se bála pohnout.

Venku se začínalo šerit. Když byli všichni obdarováni, Mikuláš pokývl hlavou, otočil se a spolu s andělem a čertíkem vykročili zpět do podvečerního chladu. Jejich vzdalující se kroky nebylo slyšet. Jen z dálky se ozvalo poslední cinknutí zvonečku.

Když Mikulášská družina odešla, zvířátka se posadila do kruhu. Paní učitelka Jarmilka zapálila svíčku, položila ji doprostřed a měkkým hlasem řekla: „Dnes jsme si hráli na anděly. Někteří z vás zjistili, jaké to je pomáhat tajně. A jiní si možná všimli věcí, které pro sebe děláme každý den, a přitom si je ani neuvědomujeme.“

Zvířátka se jedno po druhém hlásila. První promluvila Emička: „Já dostala srdíčko z ubrousku. Ale to nebylo všechno. Později jsem si všimla, že mi někdo srovnal bačkory. A já ani nevím kdy.“

Potom se opatrně přihlásil Filip. „Já jsem vlastně nebyl moc tajný,“ přiznal se. „Když jsem běžel kolem skluzavky, odhrnul jsem z ní sněh. A pak jsem našel šišku, co někomu upadla, tak jsem ji zvedl a položil na pařez. Nevím, jestli to bylo dost andělské, protože jsem u toho dělal trochu rámus...“

Paní učitelka se na něj laskavě usmála: „Filipe, andělské je všechno, co děláš od srdce. I když u toho dovádíš jako zajíc po snídani.“ Filip se rozzářil.

Pak se ozvala Anička: „Já jsem si myslela, že mi pastelky srovnal Šimon, ale pak jsem zjistila, že to byla Klára. Ale stejně to bylo hezký!“

Klára se zamračila: „Ale já pomáhala Emičce...“ Ve třídě to zašumělo překvapením.

Nakonec vystoupil Šimon, který v tlapce držel obrázek od Bruna. „Já jsem si dneska myslel, že jsem všechno stihl sám. Ale když mi teď Bruno podal tenhle obrázek, uvědomil jsem si, že sám všechno nestíhám nikdy. To Bruno mi podržel dveře, podal mi pastelku, co mi spadla... A já jsem si toho vůbec nevšiml.“ Otočil se k myšákovi a položil mu tlapku na záda. „Děkuju.“

Paní učitelka vzala do ruky papírovou hvězdičku, kterou jim dal anděl, a položila ji do kruhu vedle svíčky. „Všichni jste dnes byli anděly. A možná jste byli ještě víc – všímavým přítelem. To je to největší kouzlo, mít odvahu být tu jeden pro druhého.“

Zvířátka se na sebe usmála. Už nezáleželo na tom, kdo si koho vylosoval. Dnes se každé z nich někoho dotklo – slovem, skutkem nebo tichým gestem. A když se večer všichni chystali domů, připnuli si na čepici nebo šálu papírovou hvězdičku. Ne jako odměnu. Ale jako připomínku, že andělem může být opravdu každý. Nejen dnes, ale i zítra. A také kdykoliv jindy.